

ת"פ 57779/04/13 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד נוהא חמוס

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 57779-04-13 מדינת ישראל נ' חמוס
בפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין

נגד

נוהא חמוס (אבו ג'אבר) הנאשמת

ע"י ב"כ עו"ד ענת קירשנברג

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירת **גניבה**, בניגוד לסעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. בכתב האישום נטען כי ביום 11.2.13 בשעה 14:30 או בסמוך לכך, נכנסה הנאשמת לחנות ספרים וצעצועים בשם "ספריית אל אמל" בטירה (להלן - **החנות**) ונטלה מהדלפק פלאפון מסוג "גלאקסי" השייך לגב' סואר מנסור (להלן - **המתלוננת**). בנסיבות אלה, גנבה הנאשמת פלאפון, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהיא מתכוונת לשלול אותו שלילת קבע מבעליו.

2. במענה לכתב האישום, הודתה הנאשמת בנוכחות בחנות במועד הרלוונטי, אך כפרה בכך שגנבה את הפלאפון. לאור זאת, נשמעו הראיות בתיק.

3. מטעם התביעה העידו גב' סואר מנסור (המתלוננת), מר תמים מנסור (אבי המתלוננת), החוקר כאמל עתילה והחוקרת גלי ליבוביץ'. מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

ראיות התביעה

4. המתלוננת, גב' סואר מנסור, סטודנטית לפסיכולוגיה באוניברסיטה ברבת עמון, העידה כי בעת הרלוונטית

לכתב האישום עבדה בחנות, אשר גודלה קטן מגודלו של אולם בית המשפט. למתלוננת היה אז פלאפון אחד, אותו הניחה על השולחן בחנות (עמ' 22). ביום הארוע, הגיעה הנאשמת - עמה יש למתלוננת היכרות קודמת על רקע קניות קודמות שביצעה (עמ' 22) - לחנות, וביקשה לקנות צעצוע. באותו הזמן, ישבה המתלוננת לבד בחנות ליד השולחן. המתלוננת ניגשה להביא לנאשמת את הצעצוע אותו ביקשה. לפתע שמעה את דלת הכניסה של החנות נטרקת, ראתה את הנאשמת רצה מהחנות ומיד הבינה "מה הולך". היא הבחינה שהפלאפון שלה, מסוג "גלאקסי 2S", נעלם מהשולחן (עמ' 23). המתלוננת הבהירה כי בעת הארוע רק היא והנאשמת שהו בחנות. המתלוננת הבינה מיד שהנאשמת גנבה את הפלאפון, היות ו"רק היא נכנסה אלי לחנות, ויצאה בריצה" (עמ' 23). מיד לאחר הארוע, ניגשה המתלוננת לאביה, מר תמים מנסור, וסיפרה לו את שארע. באזור, מחוץ לחנות, מותקנת מצלמת אבטחה המכסה את פתח הכניסה לחנות. המתלוננת ואביה הורידו את סרטון האבטחה, בו נקלטה הנאשמת כשהיא רצה במורד הרחוב (הסרטון **ת/3**). המתלוננת סיפרה שניסתה להתקשר לנאשמת וזו השיבה לה כעבור שתיים שהיא בישיבה. משהטיחה בה שהיא נקלטה במצלמת האבטחה ושם לא תשיב לה את הפלאפון תפנה למשטרה, הבטיחה לה הנאשמת שהיא תחזיר את המכשיר (עמ' 23). בשעות הלילה, הגיעה אמה של הנאשמת לבית המתלוננת, נפגשה עם אביה, מסרה לו את כרטיס הסיים של הפלאפון של המתלוננת, ואמרה שאכן בתה הנאשמת גנבה את הפלאפון ומכרה אותו לאדם בקלקיליה תמורת 1,000 ₪. היא התנצלה, הבטיחה להחזיר את הפלאפון והתחייבה לשלם תמורתו אם לא יוחזר (עמ' 23).

ב"כ המאשימה הציג בפני המתלוננת כרטיס סים מתוך תיק החקירה וזו אישרה כי מסרה את כרטיס הסיים שלה, אותו קיבלה מאם הנאשמת, למשטרה במסגרת חקירתה. היות ובתיק החקירה לא נמצא מזכר או מסמך אחר המאשר את דבר התפיסה מידי המתלוננת, ואף לא בוצעה פעולת חקירה לוודא שאכן זהו כרטיס הסיים שהוצא מתוך הפלאפון שנגנב, השיבה המתלוננת כי היא מניחה שזהו הסיים שהוצא מהפלאפון שלה, שכן קיבלה אותו מאם הנאשמת (עמ' 24).

לגבי סרטון האבטחה **ת/3**, ציינה המתלוננת כי הורד מתוך מצלמת האבטחה, הוקרן במסך המחשב וצולם על ידה באמצעות מצלמת טלפון (וראה גם מזכר תפיסה, **ת/2**).

את השיהוי בן השלושה ימים בהגשת התלונה הסבירה המתלוננת בכך שאמה של הנאשמת שבה והבטיחה כי תחזיר את הפלאפון שנגנב ומשראתה שאינה עומדת בהבטחתה, ניגשה להגיש תלונה במשטרה (עמ' 25).

5. בחקירה הנגדית, השיבה המתלוננת כי עובר לארוע נשוא כתב האישום רכשה הנאשמת מוצרים מהחנות בשתיים או בשלוש הזדמנויות. זמן קצר לפני הארוע, רכשה הנאשמת מוצרים בסך 400 ₪, ביקשה לרשום את סכום הקניה והבטיחה לשלם בפעם הבאה. אז הגיע יום הגניבה והנאשמת אמרה שהיא צריכה ללכת להוציא כסף מהבנק. היא ביקשה לקנות מוצר, ומשניגשה המתלוננת להביא את המוצר, נטלה הנאשמת את הפלאפון ונעלמה (עמ' 26). משנשאלה כיצד הסכימה לרשום לנאשמת חוב של 400 ₪ מבלי שהכירה אותה, השיבה המתלוננת שהיתה אז כבת 18, תמימה, הנאשמת סיפרה לה על נסיבות חייה הקשים ועל כן, האמינה לה בטיפשותה.

לגבי הארוע עצמו - שירטטה המתלוננת את מבנה החנות (**נ/2**) והעידה שהנאשמת ביקשה מוצר מסויים (כנראה צעצוע), הפלאפון היה על השולחן בין המתלוננת לנאשמת, המתלוננת הסתובבה עם הגב לנאשמת וניגשה למדפים שהיו כמטר מאחוריה -

"ש. את היית עם הגב אליה?"

ת. כן. לא ראיתי כלום.

ש. מה המרחק בין איפה שעמדת למדפים?

ת. כמטר.

ש. מצאת מהר את הצעצוע שהיא ביקשה? כמה זמן?

ת. זה היה שניות. הסתובבתי אחורנית כששמעתי את הטריקה של דלת הכניסה.

ש. ואז ראית מישהו בחנות?

ת. לא.

ש. חיפשת את הטלפון?

ת. כן. מיד הסתכלתי על השולחן. חיפשתי את הטלפון על השולחן, על הרצפה. ואחר כך מיד הלכתי לקרוא לאבי.

ש. את לא ראית מי לקח את הטלפון.

ת. לא היה איש מלבדה של הנאשמת. אמא שלה אמרה הבת שלי גנבה" (עמ' 26-27).

המתלוננת העידה כי לאחר ששמעה את דלת הכניסה של החנות נטרקת, רצה כדי לראות את הנאשמת, הציצה מבעד לדלת, והבחינה בה רצה מחוץ לחנות, ריצה מהירה (עמ' 27-28).

המתלוננת הבהירה כי לאחר הארוע התקשרה לנאשמת מספר פעמים, כאשר השיחות בוצעו מהפלאפון של אביה לפלאפון של המתלוננת, עד שהתקבלה הודעה ממספר הטלפון של המתלוננת "אני בישיבה". מסקנת המתלוננת היתה שמי שגנב את הפלאפון הוא זה שכתב ושלח את ההודעה וכשאמה של הנאשמת הגיעה בערב, כבר היתה בטוחה בכך (עמ' 30). לדברי המתלוננת, טרם הגשת התלונה במשטרה, ניסו היא ואביה לדבר עם בני משפחת המתלוננת על מנת להימנע מהגשת תלונה - עם אמה של המתלוננת, אשה מבוגרת כבת 80, שוחחו שלוש או ארבע פעמים, אחיה מוראד טען בפניהם כי אינו מכיר באחותו הנאשמת ואת הנאשמת עצמה לא הצליחו להשיג בביתה (עמ' 30).

6. **אבי המתלוננת, מר תמים מנסור**, מורה להיסטוריה ותרבות האיסלאם, העיד כי הוא מכיר את הנאשמת השייכת לאותה ה"חמולה" בטירה, אך לא היה לו קשר עימה. את אימה ואביה שנפטר הכיר טוב ויצא שהסיע את אמה ברכבו מספר פעמים (עמ' 7). לדבריו, עובר לארוע נשוא כתב האישום, סיפרה לו המתלוננת כי הנאשמת רכשה מוצרים בסך 400 ₪, לא שילמה תמורתם והמתלוננת כתבה את הסכום בספר החובות כי האמינה לה שתשלם מאוחר יותר. ביום הארוע נשוא כתב האישום, סיפרה לו המתלוננת כי הנאשמת ביקשה שתוריד מוצר מאחד המדפים וכשהמתלוננת

הפנתה את הגב לדלפק, נטלה הנאשמת את הפלאפון ויצאה מהחנות. המתלוננת שלחה הודעת SMS לטלפון שלה בה ביקשה שהנאשמת תחזיר את הפלאפון היות והיא מצולמת במצלמת האבטחה. לדבריו, הנאשמת הבטיחה למתלוננת שתחזיר את הפלאפון ושתדאג שאמה תסתדר עם אבי המתלוננת. בשעות הערב הגיעה אם הנאשמת לבית העד כשהיא בוכה ומייללת ואמרה לו "תסלח לי הבת שלי לקחה את המכשיר של הבת שלך ומכרה אותו... בקלקיליה ב-1,000 ₪". היא הבטיחה להחזיר את הפלאפון למחרת. בחלוף יומיים, ומשראה כי אם הנאשמת משתמטת, ניגש העד להגיש תלונה במשטרה.

לדבריו, כרטיס הסיים של הפלאפון שנגנב הגיע לבתו דרך אם הנאשמת והוא זה שמסר אותו למשטרה (עמ' 8). משהופנה העד לדברי אם הנאשמת במשטרה לפיהם הכחישה שמסרה לו את כרטיס הסיים, התפלא על דבריה ואמר "היא מסרה לי את הסיים בעצמה" (עמ' 9).

7. בחקירה הנגדית, סיפר העד כי אמה של הנאשמת הגיעה אליו בסביבות השעה 20:00, וזאת מבלי שהתקשר אליה או יידע אותה בפרטי הארוע. את כרטיס הסיים מסרה לו מיוזמתה והוא מסר אותו למשטרה בחלוף מספר ימים, עם הגשת התלונה ולאחר שהפלאפון או שוויו לא הוחזרו למתלוננת (עמ' 10).

לדברי העד את הודעת ה-SMS לנאשמת שלחה המתלוננת לאחר הגניבה מהטלפון של אחת מבנותיו והנאשמת שלחה חזרה הודעה בה כתבה שהיא לקחה את הפלאפון ושתחזיר אותו בערב. העד השיב שאין ביכולתו להציג את הודעות ה-SMS היות ובתו גרה בכפר אחר ויתכן שהחליפה טלפון והמתלוננת לומדת בירדן. גם לחוקר המשטרה לא הראה את הודעות ה-SMS, שכן יתכן ולא התבקש לעשות כן (עמ' 11). משהופנה העד להודעתו במשטרה (נ' 1), שם לא דיבר כלל על הודעת SMS בה מתוודה, לכאורה, הנאשמת על גניבת הפלאפון אלא הפנה לדברי אם הנאשמת מהם הבין כי הנאשמת מודה בגניבה, השיב ש"שכח" מהודעות ה-SMS והסתפק בהודאה מפי אם הנאשמת, אם כי עתה מבין ש"זה פרט חשוב ומהותי" (עמ' 12).

העד נשאל אם יצר קשר עם מוראד, אחיה של הנאשמת, לאחר היוודע לו על מקרה הגניבה והשיב כי את האח מוראד הוא מכיר מהמשפחה ויתכן שפנה אליו כאמור על מנת לפתור את הבעיה. הוא אף אישר שלמחרת היום, אשתו הלכה לבית אמה של הנאשמת שם אחד מאחיה אמר שלא איכפת לו מהנאשמת כי היא עושה "קונצים ופאדיחות" (עמ' 14).

העד נשאל הכיצד האמין לאם הנאשמת שהפלאפון יוחזר, אם סיפרה בנשימה אחת שהוא נמכר לאדם בקלקיליה תמורת 1,000 ₪. על כך השיב העד, כי הניח שהאם ידעה למי נמכר הפלאפון וכי מדובר בתופעה מוכרת בעולם העברייני להחזיר רכוש, דוגמת כלי רכב גנובים, לקורבן העבירה תמורת תשלום. העד אישר כי דרש שאם הנאשמת תפצה את המתלוננת בסך 2,000 ₪ שכן הפלאפון נרכש על ידו בסכום של 3,500 ₪ כשבועיים לפני שנגנב (עמ' 15).

8. החוקרת גלי ליבוביץ' העידה כי גבתה את הודעת הנאשמת מיום 19.2.13 (ת/4). עוד ערכה עימות מיום 24.2.13 בין המתלוננת לנאשמת (ת/5). העדה סיפרה על תרגיל חקירה שערכה בין אם הנאשמת לאבי המתלוננת. לדבריה, אבי המתלוננת מסר בהודעתו כי אם הנאשמת התוודתה בפניו על כך שבתה הנאשמת גנבה את הפלאפון. לעומת זאת, מהודעת אם הנאשמת עלה כי הכחישה מהלך דברים זה. על כן, החליטה החוקרת לבצע תרגיל חקירה, במסגרתו הכניסה את השניים לחדר החקירות, הפעילה מכשיר הקלטה, ויצאה מן החדר על מנת שישוחחו ביניהם בחופשיות (ראה מזכר מיום 18.2.13, נ' 2). את תוצר ההקלטה ביקשה החוקרת לצרוב על דיסק שהוגש כמוצג

(הבקשה לצריבת הדיסק מיום 18.2.13 ת/7; הדיסק ת/8).

בחקירה הנגדית, השיבה החוקרת כי הדיסק המתעד את סרטון האבטחה (ת/3), בה נצפית הנאשמת רצה מחוץ לחנות, נמסר לה על ידי המתלוננת, אם כי אין על כך מזכר תפיסה בתיק החקירה (עמ' 40). היא נשאלה מדוע לא ראתה לנכון לגבות הודעה ממוראד, אחיה של הנאשמת, והסבירה כי עדותה של אם הנאשמת חשובה יותר, שכן היא זו שהגיעה לבית המתלוננים והתוודתה בשמה על גניבת הפלאפון (עמ' 41). החוקרת אישרה שלא ראתה בעיניה הודעות SMS שנשלחו מהמתלוננת לנאשמת או להיפך, אך הפנתה להודעת המתלוננת שם נכתבה הערת חוקר שראה הודעת SMS בה נכתב: "אני בשיעור". לא נתפס צילום של הודעת ה-SMS (עמ' 42). את תרגיל החקירה שערכה בין אם הנאשמת לאבי המתלוננת תימלל החוקר כאמל עתילה (עמ' 44).

9. **החוקר כאמל עתילה** העיד כי תימלל את הדיסק המתעד את תרגיל החקירה מערבית לעברית (הדיסק ת/8; התמלול ת/1). העד הסכים כי על גבי התמלול לא רשם את שמו, את התאריך בו תימלל את הדיסק וכי התמלול נרשם על דפי טיוטה של אי-מייל הנושאים תאריך שאינו רלוונטי (עמ' 34-37). יצוין, כי לא הוגש תמליל נגדי על ידי ההגנה ועל כן, יש לקבוע כי התמליל שהוגש על ידי התביעה משקף את הנשמע בדיסק (ראה הצהרת ב"כ הנאשמת בענין זה בעמ' 16, ש' 17).

עיון בתמליל (ת/1) מעלה כי אם הנאשמת אישרה שאמרה לאבי המתלוננת שתביא את הפלאפון או שתגיד לנאשמת שתביא את הטלפון; "באלוהים שהיא תביא אותו, כי היא אמרה שתביא אותו"; "דובר על שתביא לך 2,000 ₪" (עמ' 1); "אם הפלאפון לא הופיע אני אביא לך 2,000 ₪ באלוהים" (עמ' 2).

10. בעימות שנערך בין המתלוננת לנאשמת (ת/5) סיפרה המתלוננת את גירסתה לארוע והנאשמת הכחישה דבריה. היא מסרה כי לא ראתה כלל פלאפון על השולחן וממילא לא נטלה אותו. הנאשמת אישרה כי בפעם הקודמת בה ביקרה בחנות לא שילמה עבור הפריטים שרכשה וטענה כי היה זה באישור המתלוננת. המתלוננת מצידה טענה כי בליל הארוע, הגיעה אמה של הנאשמת, מסרה לה את כרטיס הסיים של הפלאפון ואמרה שהנאשמת מכרה את הפלאפון בקלקיליה (המתלוננת אף הציגה את כרטיס הסיים לעורכת העימות). הנאשמת לא הגיבה לכך והפנתה את החוקרת לשאול את אמה בנושא. המתלוננת הטיחה בנאשמת כי יצאה במהירות מן החנות, אך הנאשמת השיבה **"דווקא אני לא יצאתי מהר כי אני עמדתי בדלת ושאלתי אותה שאלה ביום הזה לא רציתי לקנות"**. משנשאלה הנאשמת אם הלכה (ולא רצה), השיבה **"כן... ש. רגיל רגועה? ת. כן"**. לאחר שהחוקרת הקרינה בפני הנאשמת את סרטון האבטחה, שינתה הנאשמת גירסתה ואמרה:

"ת. אולי ראיתי מישהו רציתי להגיד לו שלום."

ש. את מי ראית?

ת. לא זוכרת.

ש. את הולכת או רצה?

ת. לא רצה ממש.

ש. במצלמה רואים אותך רצה ממש.

ת. אולי ראיתי מישהו שייקח אותי רציתי לקורא (צ"ל לקרוא - א.ש.).

ש. אז רצת.

ת. כן אבל לא רצתי בכוונה שאני מפחדת.

ש. אז למה קודם אמרת שהלכת?

ת. מה? הלכתי, הלכתי."

11. צפייה בסרטון האבטחה (ת/3) שאורכו 16 שניות מעלה כי מהשניה ה-11 נצפית הנאשמת, כשעל ראשה כיסוי ראש ובידה תיק לבן גדול, והיא רצה ריצה מהירה על המדרכה מכיוון שמאל לכיוון ימין.

גירסת הנאשמת

12. בהודעתה (ת/4) סיפרה הנאשמת כי ביום הארוע רכשה בחנות צעצועים בשווי ₪ 400. היא ביקשה מהמתלוננת לשלם ב-20 לחודש וזו הסכימה. באותו יום, התקשרו ממשפחת המתלוננת לאחיה מוראד וטענו כי היא גנבה את הפלאפון. מוראד שאל אותה אם אכן גנבה והיא הכחישה בפניו. גם אמה שאלה אותה והנאשמת הכחישה. היות ואמה של הנאשמת מכירה את אבי המתלוננת, ניגשה לשוחח עימו. לטענת הנאשמת, אמה אמרה לאבי המתלוננת כי אם הנאשמת גנבה את הפלאפון תשלם לו 2,000 ₪. הנאשמת הכחישה כי אמה מסרה לאבי המתלוננת את כרטיס הסיים של הפלאפון. הנאשמת טענה כי ביום הארוע רכשה צעצועים בשווי ₪ 400, שאלה את המתלוננת אם יש דפים וזו השיבה לה שיגיעו מחר. משהגיעה למחרת, עמדה בפתח הדלת ושאלה אם הגיעו הדפים. המתלוננת השיבה בשלילה והנאשמת הלכה. את הצעצועים רכשה יומיים לפני. הנאשמת לא ידעה להסביר מדוע תעליל עליה המתלוננת שגנבה לה את הפלאפון. היא אישרה שאין כל סכסוך בינה לבין המתלוננת או משפחתה. לדבריה, "אם הייתי גונבת את הפלאפון הייתי שוברת את הסיים ומוכרת את הפלאפון". הנאשמת מסרה כי היא גרושה, אם לילד בן 5 אותו היא מגדלת לבד. אין לה רכב והיא אינה עובדת כרגע. היא אינה מקבלת קיצבה מביטוח לאומי ואף לא הבטחת הכנסה, אלא מתקיימת מקיצבת ביטוח לאומי של אמה בסך 2,000 ₪ לחודש. את התשלומים החודשיים על סך 120 ₪ בעבור הפלאפון שלה משלמת אמה הקשישה. הנאשמת טענה כי חרף מצבה הכלכלי הרעוע כמפורט לעיל, רכשה צעצועים לבנה בסך 400 ₪ כי המתלוננת הסכימה שתשלם בתשלומים.

13. בעדותה בבית המשפט סיפרה הנאשמת שרכשה בחנות צעצועים בשווי ₪ 400 וביקשה לשלם ב-28 לחודש. המתלוננת הסכימה. חלק מהצעצועים היו שבורים ולכן, המתלוננת אמרה לנאשמת לשוב למחרת היום על מנת שתוציא לה צעצועים חדשים מהמחסן. הנאשמת שאלה את המתלוננת לגבי דבר מה שהיה גבוה, המתלוננת לא הגיעה אליו ואמרה לה שתחזור למחרת. ביום המחרת, הגיעה הנאשמת לקחת את הצעצועים וביקשה גם לקבל את הדבר אותו ביקשה יום קודם. המתלוננת אמרה "שאין" ואז הנאשמת לקחה את הצעצועים ויצאה. כשיצאה מהחנות, ראתה במורד

הרחוב מישהי שגרה קרוב לביתה ועל כן רצה לקרוא לה שתעמוד ותיקח אותה טרמפ לביתה. הנאשמת טענה שכלל לא ראתה טלפון על השולחן (עמ' 55). לדבריה, אבי המתלוננת התקשר לאחיה מוראד וטען בפניו שהנאשמת גנבה את הפלאפון. הנאשמת הכחישה זאת בפני מוראד. גם בפני אמה הכחישה זאת. הנאשמת הכחישה מכל וכל כי אמה מסרה למתלוננים את כרטיס הסיים. לשאלת בית המשפט השיבה הנאשמת: **"כשיצאתי מהחנות ראיתי גברת, אם תסתכל על הכביש, למטה יש חנות מכולת וגם מוכרים ירקות. ראיתי אותה, קראתי לה, רצתי ריצה קטנה שהיא תיקח אותי הביתה ולא כדי לברוח. אני לא יודעת איך קוראים לה. הבן שלה והבן של אחי מוראד הם באותה כיתה"** (עמ' 56).

14. בחקירה הנגדית, העלתה הנאשמת השערה לעובדת היעלמות הפלאפון - **"אולי מישהו לקח אותו, אולי באותו הרגע שנכנסתי מישהו לקח אותו ואחר כך אני נכנסתי והיא בדקה אותו, זה קורה... אולי היא בדקה אותו אחרי שיצאתי ולא לפני"** (עמ' 57). הנאשמת הכחישה כי אמרה לאמה שתביא את הפלאפון והופתעה מהנאמר על ידי אמה בתמליל **ת/1**. הנאשמת אישרה כי היא זו שנצפית בסרטון האבטחה **ת/3**, אך הכחישה כי יצאה מהחנות ורצה מהר ברחוב (עמ' 59). הנאשמת עומתה עם העובדה כי בעימות מסרה שראתה מישהו (ולא מישהי) ורצתה לומר לו שלום (ולא לתפוס עימה טרמפ) והודתה כי לא דיברה בעימות על טרמפ שרצתה לתפוס (עמ' 59). הנאשמת שבה ותהתה מה ההגיון בהשבת כרטיס הסיים למתלוננת, שהרי **"כל אדם סביר שגונב טלפון או יזרוק את הסיים וישים את שלו וישתמש בטלפון או ימכור אותו"** (עמ' 60). הנאשמת הופנתה לכך שבהודעתה טענה שנכנסה לחנות על מנת לבדוק אם יש דפים ואילו בעדותה סיפרה שבאה לבדוק אם הגיעו הצעצועים, והשיבה **"מה זה דפים? תסביר"**. לאחר שחזר התובע על השאלה, נזכרה הנאשמת - **"עכשיו אני נזכרת. אני שאלתי אותה והיא אמרה לי לבוא מחר. אבל באותו יום שקניתי את הצעצועים היו צעצועים שבורים, אז היא אמרה לי שאולי מחר יהיו תקינים. כשחזרתי לקחת את הדפים, לא היו וגם אמרה לי שאין דפים ואז הלכתי"** (עמ' 60-61). הנאשמת ציינה כי אמה בת 86 לאחר ניתוח לב (עמ' 61).

טענות ב"כ הנאשמת

15. לאחר שנדחתה בקשת ב"כ הנאשמת לזכות אותה ב"אין להשיב לאשמה" (עמ' 54) ולאחר סיום פרשת ההגנה, ביקשה הסניגורית לזכות את הנאשמת מהטעמים הבאים:

א. אין עדות ישירה לגניבת הפלאפון על ידי הנאשמת והראיות כנגדה הן ראיות נסיבתיות בלבד.

ב. המתלוננת, ובעקבותיה אביה, סברו סובייקטיבית כי הנאשמת גנבה את הפלאפון לאחר שצפו בסרטון האבטחה והסיקו מסקנה מפלילה לגביה. לא ניתן לסמוך על המתלוננת שזכרה היכן הניחה את הפלאפון, אם לקחה אותו לחנות, כמה זמן עבר מאז שהנאשמת נכנסה לחנות עד שיצאה, מתי לאחרונה ראתה אותו.

ג. גירסת האם אינה קבילה כנגד הנאשמת וזאת בהתאם לסעיף 4 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. אין לזקוף לחובת ההגנה אי הבאת האם כעדת הגנה. גם אם ניסתה האם לשוחח עם אבי המתלוננת לגבי היעלמות הפלאפון או אף הציעה לו תשלום, אין בכך כדי לקשור את הנאשמת, באשר מדובר בקרובי משפחה המתגוררים באותו ישוב וקיים אינטרס להמשיך ולשמור על יחסים טובים.

ד. לא הוכח שכרטיס הסיים המצוי בתיק החקירה (ואשר כלל לא הוגש כראיה) נתפס מידי המתלוננת או שייך לפלאפון של המתלוננת ועל כן, מדובר במחדל חקירה.

ה. לא תועדה הודעת ה-SMS ("אני בישיבה") שנשלחה, לכאורה, מהפלאפון של המתלוננת לפלאפון של אבי המתלוננת והערת החוקר בהודעת המתלוננת אינה מספקת. גם לא הוכח שהודעת ה-SMS נשלחה על ידי הנאשמת, ועל כן, אין מדובר ב"חזקה תכופה".

ו. המשטרה לא גבתה הודעה מאחיה של הנאשמת, מוראד, אשר היה בקשר עם אבי המתלוננת ועם אמה לאחר ארוע הגניבה ויכול היה לשפוך אור על הדינמיקה בין המשפחות ועל תגובת הנאשמת.

דין והכרעה

16. לאחר ששמעתי את העדים, לרבות הנאשמת, והתרשמתי מהם, ולאחר שעיינתי במוצגים, צפיתי בסרטון האבטחה (ת/3), קראתי את פרוטוקול הדיון ושמעתי סיכומי ב"כ הצדדים, אני קובע שהוכח בפניי, מעבר לספק סביר, כי הנאשמת גנבה את הפלאפון השייך למתלוננת, אשר היה מונח על השולחן בחנות.

הכרעתי זו מתבססת, בין היתר, על מתן אמון מלא בגירסת המתלוננת; מתן אמון בגירסת אבי המתלוננת, בכל הקשור להתנהלות מול אם הנאשמת, התנהלות המגובה ומאומתת בתרגיל החקירה (ת/1); סרטון האבטחה (ת/3) ממנו עולה כי הנאשמת רצה ריצה מהירה ביציאתה מהחנות, עובדה העולה כדי התנהגות מפלילה; וחוסר אמון בגירסאות הנאשמת והתרשמותי השלילית ממנה.

וביתר פירוט:

א. **עדות המתלוננת** - המתלוננת מסרה עדות אמינה ודבריה מהימנים עליי. אין כל סכסוך בינה לבין הנאשמת. היא נהגה כלפיה בטוב לב, ביושר ובהגינות כאשר הסכימה כי הנאשמת תרכוש צעצועים בשווי 400 ₪ ותשלם תמורתם במועד נדחה. התרשמתי שהמתלוננת היטיבה לתאר את פרטי הארוע וניסתה לדייק ככל שיכלה, זאת בשים לב לעובדה שחלפו למעלה משנתיים מאז הארוע. יצוין, כי הודעת המתלוננת במשטרה לא הוגשה על ידי ההגנה והדבר מלמד על כך שלא נמצאו סתירות מהותיות בין דבריה בחקירה במשטרה לעדותה בבית המשפט. המתלוננת ציינה כי שטח החנות הוא קטן (קטן מאולם בית המשפט), על כן, יכולת הראייה וההבחנה בתוך החנות היו טובים מאוד. המתלוננת סיפרה כי הניחה את הפלאפון על השולחן בחנות, ללמדך שבאותו היום לקחה עימה את הטלפון לחנות ולא שכחה אותו בבית. היא אף סיפרה כיצד הניחה אותו על השולחן והצביעה על מיקומו המדויק (ראה השרטוט נ/2). עוד הבהירה המתלוננת כי אותה עת רק היא והנאשמת שהו בחנות, דהיינו, נשללה על ידה במפורש האפשרות שאדם אחר נטל את הטלפון מהשולחן. מתיאורה של המתלוננת את התנהגות הנאשמת ניתן ללמוד כי הנאשמת תכננה את הגניבה - היא ביקשה מהמתלוננת להביא לה מוצר וכשזו הסתובבה אחורנית וניגשה למדפים, שהיו כמטר מאחוריה, שמעה את דלת הכניסה של החנות נטרקת, ראתה שהפלאפון נעלם מהשולחן והבחינה בנאשמת רצה במורד הרחוב. המתלוננת שבה והדגישה שלא היה בחנות איש מלבד הנאשמת. מדוע, אם כך, שהנאשמת תבקש דבר מה מהמתלוננת ולא תמתין עד שזו תסתובב חזרה אליה, עם או בלי המוצר? אין זו אלא שהנאשמת ביקשה להסיח את תשומת לב המתלוננת ולהקל על מלאכת הגניבה. המתלוננת העידה בביטחון מלא כי הפלאפון היה על השולחן עובר לכניסתה של הנאשמת לחנות ונעלם ממנו מיד לאחר שהסתובבה לחפש מוצר עבור

הנאשמת, וכשזו יוצאת מן החנות בטריקת דלת ובריצה במורד הרחוב.

פרטים אלה שמסרה המתלוננת, אשר כאמור אמינים ומהימנים עליי, יכולים לבסס לבדם את הרשעתה של הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום. ואולם, בחומרי החקירה נמצאו ראיות סיוע לעדות המתלוננת, כמפורט להלן.

ב. **עדות אבי המתלוננת** - גם אבי המתלוננת, באופן כללי, עשה עליי רושם אמין. אמנם הוא לא דייק בכל הנוגע להתייחסותו לתוכן של הודעות SMS שנשלחו, לכאורה, מהנאשמת, במסגרתן הודתה כביכול בגניבת הפלאפון (עניינים עליהם לא סיפר כלל בהודעה במשטרה ואף לא שמר תיעוד שלהם, למרות שהסכים שמדובר בדברים מהותיים וחשובים), ואולם, תיאורו את השתלשלות העניינים אל מול אמה של הנאשמת בימים שלאחר הגניבה, אמין ותואם את הראיות האחרות, ובכללן את תרגיל החקירה שנערך בינו לבין אמה של הנאשמת (ת/1).

יצוין, כי על פי סעיף 4 לפקודת הראיות עדות הורה כנגד בנו או בתו בעבירות שאינן כלולות בסעיף 5 לחוק אינה קבילה. הדברים אמורים גם לגבי דברים שנאמרו על ידי ההורה בחקירה במשטרה או בעימות ואלה יכול שיוכשרו רק אם ההורה נקרא על ידי ההגנה להעיד לטובת הבן או הבת הנאשמים (ראה סעיף 6 לחוק). על כן, ברי שדברי אמה של הנאשמת בתרגיל החקירה (ת/1) אינם קבילים כנגדה כל עוד האם לא נקראה להעיד מטעם ההגנה. ואולם, משהוכח כי הדברים שמסרה בתרגיל החקירה נאמרו על ידיה - הרי שדברים אלה (שאינם קבילים לאמיתות תוכנם, אלא קבילים רק לעצם אמירתם) מחזקים את דברי אבי המתלוננת מעצם אמירתם ומלמדים שאמה של הנאשמת פעלה מול אבי המתלוננת על מנת להשיב לו את הפלאפון או תמורתו (₪ 2,000), כגירסתו. במצב דברים זה, לו חפצה ההגנה לסתור את גירסת אבי המתלוננת, או להוכיח כי אמה של הנאשמת פעלה מתוך רצון לשמור על יחסים תקינים עם בני המשפחה המורחבת מבלי שפעולותיה ייחשבו כנטילת אחריות מצד הנאשמת ומשפחתה, היה עליה להביא לעדות את אמה של הנאשמת על מנת שתעיד על כך. זאת לא עשתה ההגנה והעובדה שמדובר באשה מבוגרת כבת 86 אינה סותרת אפשרות הגעתה למסירת עדות על כך בבית המשפט. בכך, לא נסתרה גירסתם של המתלוננת ואביה כי אם הנאשמת מסרה לידיהם כרטיס סים (אותו הציגה המתלוננת במהלך העימות) והתחייבה להחזיר את הפלאפון או לשלם ₪ 2,000 תמורתו כפי שנשמעה אומרת בתרגיל החקירה. פעולותיה של אם הנאשמת, כאמור, לרבות עצם אמירת הדברים על ידיה, כמפורט בעדות אבי המתלוננת, והימנעות ההגנה מלהביא את אם הנאשמת לעדות על מנת להזים את הדברים, מחזקת את הראיות כנגד הנאשמת.

ג. **התנהגות מפלילה של הנאשמת** - דבריה של המתלוננת, בהם נתתי אמון מלא, לפיהם הנאשמת עזבה את החנות בטריקת דלת ותוך שהיא רצה ריצה מהירה במורד הרחוב מלמדת על התנהגות מפלילה מצד הנאשמת, התנהגות המתיישבת עם המסקנה כי הנאשמת גנבה את הפלאפון שהיה מונח על השולחן בחנות. הנאשמת לא המתינה שהמתלוננת תסתובב חזרה אליה לאחר שביקשה ממנה להביא מוצר מסויים מהמדפים שמאחוריה; הנאשמת לא נפרדה מהמתלוננת לשלום, כמקובל. תחת זאת, יצאה הנאשמת מן החנות בחטף, כמי שמבקשת להסתיר את דבר הגניבה.

סרטון האבטחה (ת/3) מהווה סיוע של ממש לעדות המתלוננת. בסרטון זה נצפית הנאשמת רצה ריצה מהירה על המדרכה הסמוכה לחנות, עובדה המתיישבת עם המסקנה כי ביקשה להימלט מן המקום. מצאתי את הסרטון קביל כראיה ויש להעניק לו מלוא המשקל הראייתי, שכן הנאשמת זיהתה עצמה בסרטון והודתה כי מדובר בצילום מיום הארוע.

ד. **גירסת הנאשמת אינה אמינה** - כאמור, לא התרשמתי לחיוב מעדות הנאשמת בפניי והיא לא עשתה עליי רושם אמין. בין היתר, שינתה הנאשמת גירסתה והתאימה אותה לראיה אובייקטיבית בתיק. במהלך העימות (ת/5) התייחסה הנאשמת ליציאתה מהחנות בזמן הארוע ולקצב הליכתה ברחוב לאחר היציאה מהחנות. תחילה טענה "דווקא אני לא יצאתי מהר כי אני עמדתי בדלת ושאלתי אותה שאלה ביום הזה לא רציתי לקנות"; לשאלה אם הלכה לאחר היציאה מן החנות השיבה "כן... ש. רגיל רגועה? ת. כן"; ורק לאחר שהוקרן בפניה סרטון האבטחה (ת/3) שינתה הנאשמת גירסתה ואמרה: "לא רצה ממש... ש. אז רצת? ת. כן אבל לא רצתי בכוונה שאני מפחדת. ש. אז למה קודם אמרת שהלכת? ת. מה? הלכתי, הלכתי". הנאשמת, איפוא, שינתה גירסתה בנקודה מהותית כאשר תחילה, ולפני שידעה שקיים סרטון אבטחה המנציח אותה, טענה כי הלכה בהליכה "רגועה", לאחר מכן שינתה גירסתה ואישרה שרצה אך לא משום שפחדה להיתפס, ולבסוף, שבה וטענה שהלכה.

נקודה מהותית נוספת, אשר גרעה מאמינות הנאשמת, היא גירסתה המתפתחת של הנאשמת באשר לסיבת ריצתה ברחוב. בעוד שבעימות (ת/5) טענה בחוסר בטחון "**אולי ראיתי מישהו רציתי להגיד לו שלום. ש. את מי ראית? ת. לא זוכרת**"; הרי שבעדותה בבית המשפט טענה בבטחון מלא כי ראתה גברת (ולא "מישהו"), אשר גרה בשכנות אליה, אמו של ילד הלומד בכיתה של בנו של אחיה מוראד (ולא ש"אינה זוכרת" מיהו), והיא רצה אליה על מנת שתיקח אותה טרמפ לביתה (ולא "להגיד לו שלום"). כאמור, השוני בין שתי הגירסאות, כמו גם הזכרון והבטחון המלאים ששבו לנאשמת בעדותה בבית המשפט, מביאים למסקנה שלא ניתן לתת אמון בדבריה.

עוד ייאמר, כי הנאשמת אישרה כי לא קיים כל סכסוך בינה לבין המתלוננת ואביה ועל כן, ברור שאין להם כל אינטרס להעליל עליה או להפליל דווקא אותה בגניבת הפלאפון. עוד אין לנאשמת כל הסבר מדוע תעליל עליה המתלוננת שעזבה את החנות בחטף, בטריקת דלת ובריצה לאחר שביקשה ממנה להביא לה מוצר, מבלי שהמתינה שהמתלוננת תסתובב חזרה אליה ומבלי שתיפרד ממנה לשלום באופן מסודר.

לאור כל האמור לעיל, לא נתתי כל אמון בגירסת הנאשמת ומצאתי לדחותה.

17. ההגנה טענה לשלושה מחדלי חקירה עיקריים - האחד, הימנעות מבדיקת כרטיס הסיים, השני, היעדר תיעוד של הודעות ה-SMS בין המתלוננת לאדם שאחז בפלאפון לאחר גניבתו, והשלישי, הימנעות מגביית הודעה מחקירת מוראד אחיה של הנאשמת. נראה כי אין במחדלי החקירה הנטענים כדי לפגוע בהגנת הנאשמת או להביא לעיוות דין. כל זאת, על רקע הראיות כבדות המשקל שהצטברו לחובת הנאשמת. אכן, טוב היתה עושה המשטרה אם היתה בודקת את כרטיס הסיים בנסיון לברר האם מתאים לטלפון מסוג "גלאקסי" והאם נושא את מספר הטלפון של המתלוננת. ואולם, כרטיס הסיים נתפס על ידי המשטרה ונמצא בתיק החקירה, כך שבדיקה שכזו יכולה היתה להיעשות על ידי ההגנה על מנת להפריך גירסאות המתלוננת ואביה, אך ההגנה בחרה שלא לעשות כן. לענין הודעות ה-SMS - למעשה, מדובר בהודעה אחת עליה דיברה המתלוננת ("אני בישיבה") והיא הונצחה בהערת חוקר במסגרת הודעתה במשטרה. אכן, התנהלות תקינה מחייבת את המשטרה להנציח ההודעה בצילום ותיעוד, אך גם כאן, אין בפגם התנהלותי זה כדי להשפיע על הגנת הנאשמת או לגרום לה לעיוות דין, שכן לטענת ההגנה לא הנאשמת היא זו ששלחה את הודעת ה-SMS האמורה. לגבי גביית הודעה מהאח מוראד - הרי שעד זה זמין להגנה והנאשמת יכולה היתה, בנקל, לזמן אותו לעדות, אך היא בחרה, מטעמיה, שלא לעשות כן.

סוף דבר

18. לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשמת בעבירת גניבה, בניגוד לסעיף 384 לחוק העונשין, אשר יוחסה לה בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ט חשוון תשע"ו, 11 נובמבר 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד עמיחי רווה, הנאשמת ובאת כוחה.